

Iubiți frați și surori în Hristos, Excelențele Dumneavoastră!

Stimați reprezentanți ai Bisericilor surori!

Oare acest zbuciumat secol XXI poate dăruia bucurie mai mare unui slujitor al Domnului decât aceea de a vedea reuniți copii Domnului, ucenicii Mântuitorului într-o adunare festivă tocmai în preajma Zilei Reformei? Poate fi ceva mai minunat decât o comuniune frățească, ca a noastră, care negreșit transcende hotarele confesionale și trece dincolo de apartenențele cultural-lingvistice?

Miracolul rugăciunii comune, miracolul voinței și simțirii sinergice este aceea care ne oferă azi, aici șansa de a-i aduce Tatălui nostru Ceresc recunoștința și adorația cuvenită. Impresionat de această *aflare laolaltă* a credincioșilor și a reprezentanților bisericilor surori, îngăduiți-mi, vă rog, să rostesc mai întâi un gând de mulțumire către Dumnezeu.

Cred că pot folosi cu temei și îndreptățire cuvântul miracol, căci trăim într-o lume ciudată din care unitatea, pacea, înțelegerea, armonia și iubirea se mută în lumea dezideratelor sau în cea a realităților virtuale. În pofida mării uniformizări datorate globalizării, în pofida „trend”-ului opus individualizării, ordinea

lumii noastre este din ce în ce mai fragmentată și fracturată. Clivajele se adâncesc. Vedem adesea chiar în proximitatea noastră grupări care își accentuează excesiv particularitățile naționale, religioase și culturale. Clamându-și identitatea aceste grupuri se îndepărtează unele de altele din ce în ce mai dramatic, iar ordinea lumii în care trăim se încarcă de contradicții și tensiuni. Într-o astfel de lume locul valorilor este din ce în ce mai mult uzurpată de interese meschine.

Har Domnului miracolul s-a săvârșit din nou aici, acum când căutăm uniți în cuget și simțiri voința Sa sfântă și vrem să împlinim un idealul hristic, o poruncă a lui Hristos

Și slava pe care mi-ai dat-o mie le-am dat-o lor, ca să fie una, așa cum Noi suntem una. Eu în ei și Tu întru Mine, ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei cum M-ai iubit pe Mine. (Jn 17:22-23)

Iubiți frați, poate că unii dintre voi veți găsi paradoxal faptul că eu vă vorbesc de unitatea Bisericii tocmai din perspectiva unei Reforme care a produs ruptură între creștinii Occidentului. Poate pare neașteptat faptul că eu vă vorbesc azi despre „**în chip desăvârșit una, ca să fie una**”. Dar tocmai spiritul revelator al

Reformei ne-a condus pe noi luteranii către concluzia că există o singură Biserică a tuturor creștinilor, iar noi suntem părți ale acestui trup Hristic Viu –Unic și Indivizibil.

Vorbind de Reformă nu putem omite faptul că în credința și în concepțiile reformatoare ale lui Luther și Calvin a persistat ideea Bisericii Creștine Unice, idee care a dominat sfârșitul Evului Mediu. Reformatorii s-au străduit, așadar, tocmai pentru a curăța și reda acestei Biserici unice spiritul Evangheliei.

Principiul *Solus Christus* înseamnă că Iisus Hristos este Unul! Corpul Lui mistic este indivizibil, Biserica este și ea una! Iubirea mântuitoare a lui Dumnezeu e una! Duhul Sfânt este Unul! Și chiar dacă darurile pe care le primim sunt multe și felurite toate slujesc împreună la construcția Împărăției.

Fie ca sărbătoarea și slujba noastră de azi să ne conducă pe drumul comuniunii și să nu uităm că unitatea nu este în puterea omului ci în puterea lui Dumnezeu. Domnul să binecuvânteze comuniunea noastră.